

OLIVIER
MERLE

*A színe és
a fonákja*

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2016

Futólépésben haladtunk végig a *Liliumvirág* utcáján, majd tovább kis utcák labirintusában délnek fordulva a főútig, azon a városkapuig, melyet alig negyed óra leforgása alatt elértünk. A kereskedőseged igazat beszélt, legalábbis e tekintetben, mert a valamikori zárda masszív épületét valóban nem lehetett eltéveszteni. Otromba, téglalap alakú építmény volt, apró ablakait rács fedte, alacsony kapuján vastag kitekintőablak. Elszorult a szívem a gondolatra, hogy ez a komor hely Margot börtöne. Csak ne lett volna olyan vastag a kapu, azonmód betörtem volna!

– Miroul – kérdezte gazdám, akinek nem volt tapasztalata ilyen téren –, mit tesz az ember, ha bebocsátást kér egy bordélyba?

– Jó erősen megveri a kaput, Pierre úrfi, és megmondja, mi járatban van.

– Nincs valami igazolvány vagy jelszó?

– Nincs, Pierre úrfi. Olyan ez, mint a templom, nyitva áll a kapuja mindenki előtt, csak ide ne térjen be senki ember-

fia üres zsebbel, mert lányt nem kap ingyen, míg a Jóisten ingyen van.

– Az biztos! – helyeselt Jonas, és a nevetéséből megértettem, hogy alkalmasint ő is be-benéz egy ilyen helyre.

– Hát akkor verjük meg a kaput, akár a becsületes kliensek! – indítványozta gazdám.

Azzal a súlyos kapuhoz ment, megfogta a kopogtatót, és kétszer a fához koppantotta, hogy nagyot szól. Mivel nem volt foganatja, gazdám, akinek nem a türelem a legfőbb erénye, még háromszor kopogtatott.

A kisablak hirtelen kinyílt, két szem látszott mögötte, mely szemérmetlenül végigmért mindhármunkat.

– Délelőtt zárva vagyunk! – sipította egy kellemetlen női hang, és a kitekintő már be is csukódott.

Az igazat megvallva soha nem jártam délelőtt bordélyházban, márpedig az apátság toronyórája épp akkor ütötte el a delet.

– Nem késlekedhetünk, barátaim! – kiáltotta gazdám. – Hárítsuk el az akadályt, ugorjunk át a falon a kertbe!

A kaputól jobbra ugyanis hosszú, magas fal húzódott, mely a zárda kertjét elválasztotta az utcától, de ez a fal kis ügyességgel nem tűnt áthatolhatatlanul magasnak.

Gazdámnak és jómagamnak előnyt adott fiatal korunk és fürgeségünk: két lépéssel hátraleptünk, és az utcáról nekifutva, akár a macska, felszökkentünk a fal lekerekített tetejére. Onnan biztattuk Jonast, akinek súlya és termete miatt más taktikát kellett választania: centiméterről centiméterre araszolt fölfelé, erőből húzva fel magát, miután az ujjainak fogást, a lábának támasztékot talált. A fal tetejére érve átlen-dítette egyik lábát, és megült lovaglólülésben, mint valami óriásbébi a falován.

A fal túloldalán gondozatlan konyhakertben értünk földet, melyben egy-egy répa erőlködött a sok dudva között: gazdám és én egy ugrással lent voltunk, Jonas azonban úgy gördült le, akár egy sziklatömb, hogy szánakoztunk rajta.

Az épületnek ez az oldala sem volt vendégmarasztalóbb, a rácsos ablakok fenyegetően hatottak, bejárat sehol. Balra azonban rácsstalan, alacsonyan fekvő ablak látszott, a talajszintre nyíló szellőző lehetett, és néhány ugrással ott termettünk, hogy mielőbb az épületbe jussunk. Jonas berúgta a szellőző fakeretét; gazdám hasmánt becsúszott, majd eltűnt a szemünk elől, és kisvártatva kiáltott, hogy menjünk utána. Én követtem előbb, hason csúszva, aztán vagy öt-hat lábnyit zuhantam, míg egy sötét pincehelyiségben földet nem értem. Jonas kis híján elakadt a szellőző közepén, a dereka még kint volt, a két karja és a mellkasa már bent, de gazdám addig rángattuk a vállánál fogva, addig húztuk-cibáltuk, miközben megszagattuk az ingét, amíg Pantagruelünk átcsúszott a lyukon, és maga elé tartott karral, hogy a nem elhanyagolható esést felfogja, elterült a földön.

Innen feljebb kellett jutnunk, és a félhomályban tapogatózva megindultunk a közepén kikoptatott, fehér kőlépcsőn – mézskő, adta tudunkra Jonas anélkül, hogy kérdeztük volna –, mely egy faajtónál ért véget. Megálltunk, hogy megállapodjunk a követendő stratégiában.

– Nem lesz miről tárgyalni velük – jelentette ki gazdám. – Követeljük, hogy adják ki nekünk Margot-t, mégpedig haladéktalanul, és ha ellenállnak, amire nem számítok, akkor kivont karddal szerzünk érvényt a követelésünknek.

Helyeseltem ezt az egyszerű, minden vargabetű és csel nélküli tervet, mivel közel éreztem magam Margot-hoz, és csak az számított, hogy mielőbb megtaláljam.

A pincéből sötét folyosóra jutottunk, melyen zárt ajtók sora tárult a szemünk elé. Néma csönd vett körül bennünket. Elmentünk a folyosó végéig, ahol újabb ajtó állta utunkat. A kopár, hideg falak, melyeken sem metszet, sem más, szemnek tetsző dísz nem akadt, olyan nyomasztóan hatottak ránk, hogy nem késlekedtünk: gazdám habozás nélkül lenyomta az utolsó ajtó kilincset, és beléptünk.

Mi legalább akkora meglepetést okoztunk, amekkora minket ért az élénk táruló látványtól. Tágas terem közepén, nagy asztal körül mintegy húsz örömlány ült padokon, kezükben kanál, és teli szájjal, némán bámultak ránk. A kéjhölgyek többsége nem volt már fiatal: megkeményedett vonásaik közönségesnek hatottak, festett hajukból kilátszottak az ősz szálak, de öltözkük bőségről árulkodott, tiszta, rendez ruhájukon látszott, hogy varrónő avatott keze igazította méretre. Kétség nem férhetett hozzá: kissé hebehurgya módon a leánykereskedelem melegágyába csöppentünk, az összes áldozat a refektóriumban ebédelt, legalábbis nem sokan hiányozhattak az étkezésről.

A leányzók nem sokáig bámulták elkerekedett szemmel, hitetlenkedve a jelenést, a két megnyerő arcú fiatalembert és az óriás szörnyet, ki csontjait nem kímélve győzte le az akadályokat, míg a refektóriumba jutottak. Akár a darázs-fészek, melybe lábbal tipornak, zúgtak fel nagy bolydulással a lányok, és karjukat az égnek tartva az asztal végébe húzódtak. A csoportosulás közepén egy olyan csúf hölgyemény, hogy az ördögöt is elűzte volna, emelt hangon nekünk címezte a kérdést:

– Honnan jönnek, és mi dolguk itt?

Síri csönd támadt; a leányok morcos, sőt harcias szemmel méregettek bennünket, úgy, mint akik egy utolsó pillanatig – a válasz elhangzásáig – visszafogják magukat, de aztán ránk rontanak, és belénk döfik a fullánkjukat.

– Hölgyeim – szólalt meg gazdám, hangjában cseppnyi gúnnyal, és mélyen meghajolt, mintha úrhölgyekkel lenne dolga, amiben nézetem szerint hibázott, mert az ember soha ne becsülje alá az ellenfelét –, nem azért jöttünk, hogy asztaltársaságukhoz csatlakozzunk, még kevésbé azért, hogy megízleljük az elbűvölő árut, mit e hely rejteget. Nem! Ha illetlenül és megbocsáthatatlan módon megszakítottuk az étkezésüket, azt azért tettük, mert megbízatásunk van rá, hogy magunkkal vigyünk innen egy leányt, aki a miénk, és itt tartják fogva!

Kitört a zsidongás, de a főnökasszony föltartotta a kezét, csendet parancsolva.

– Minden leányunk szabad akaratából és a maga elhatározásából tartózkodik itt – mondta nyersen. – A város legkitűnőbb, közismert bordélyházának tisztességes tulajdonosnője vagyok, és panasszal fogok élni azoknál, akiknek tovább ér a karjuk, mint a magáé, maga kapudöngető ifjú titán! És most elég magukból, pökhendi alakok, távozzanak, vagy erőnek erejével úzzuk ki magukat innen!

– Erőnek erejével? – kiáltott gazdám, akit meglepett a határozott hang.

– Mi sem egyszerűbb! – vágta rá a főnökasszony. – Azt hiszik, maguk az egyetlenek, akik felfordulást okoznak? Hogy nem kellett épp elégszer megvédenünk intézményünket borissza bugrisoktól és pénztelen bakáktól? Megkeserülnek, ha most rögtön nem távoznak!

– Szó sem lehet róla! – jelentette ki gazdám. – Egy lépést sem teszünk addig, amíg nem intéztük el, amiért jöttünk. Vissza akarjuk kapni a mi leányunkat, és vissza is fogjuk!

A dühödt hölgyemények, akik csak arra vártak, hogy a vita tettelegességig fajuljon, most főnöknőjük intésére akár darazsak felhője rontottak ránk, és szégyen ide, szégyen oda, be kell vallanom, hogy hamar alulmaradtunk volna a túl-erővel szemben, ha gazdám hirtelen ki nem rántja a kardját, és hátát a falnak vetve, engem maga mellé húzva előre nem szegezi. A leányok látva, hogy mihozzánk nem tudnak közel férkőzni, Jonast vették célba, akinek nem hagytak időt arra, hogy előkapja az íját, és még nyílvesszőt is helyezzen rá; egy emberként rárontottak, megpróbálták a földre dönteni, vagy leütni bármivel, ami a kezük ügyébe akadt, leveses tányérral, fazékkal, székkal vagy seprűvel.

Szegény Jonas, akár a mérges szelindekek támadta birka, előre-hátra lépdelt a rajta lógó nőtényfürtökkel, majd egyensúlyát veszítve tántorgott jobbra-balra, míg hirtelen dührohámában forogni nem kezdett a két karja, mint vala-

mi szélmalom, és az összes kéjhölgy idomtalan halomba le nem repült róla.

– A nagy ember ne mozduljon, különben búcsút mondhat az életének! – kiáltotta a főnökasszony, aki nem vett részt a támadásban, ehelyett továbbra is egyenes háttal állott az asztal mellett.

Mellette magas, erős lány, kezében szakállas puska, melyet Jonasra szegezett.

Megmerevedtünk; későn döbrentünk rá, hogy nem vetünk elég komolyan ezeket az amazonokat. Nyilvánvaló tény, amit sejtettünk volna: egy bordélyház fenntartása olyan képességeket is megkíván, melyeket ritkán társítunk a női nemhez, de a ránk irányuló szakállas puska bizonyosságul szolgált erre. A puskagolyónak nincs neme, ahogy az Úr angyalainak sincs, és válogatás nélkül gyilkol, akár férfiú, akár asszonyember húzza meg a ravaszt.

Akkor gazdám és közöttem szó nélkül, egy egyszerű pillantással egyetértés született; azt hiszem, itt, első ízben. Tökéletesen értettem, hogy gazdám mit akar értésemre adni, amikor egy fél pillanatra, a többiek számára észrevehetetlenül felém fordítja a fejét.

– Madame – szólalt meg, és visszatolta a kardját a hüvelyébe –, legyőztek bennünket, és meghajlok akaratuk előtt. Nem azért jöttünk, hogy itt mondjunk búcsút az életünknek. Igen lekötelez, ha lesz oly kegyes, és kíséretet ad mellénk a kijáratig, hogy ne kényszerüljünk a pincén át távozni, mint holmi közönséges betörők.

A főnökasszony csupán egy lenéző mosolyra méltatta gazdám megalázkodó és kifinomult visszavonulását, és akár a miniszter, aki megszabadul végre egy alkalmatlankodótól, saját kezűleg nyitotta ki az egykori zárda kijáratához vezető ajtót.